

«Historias de un pueblo»

Fàbriques, sí o no

Pujant de Barcelona, a banda i banda de carretera, es van combinant fàbriques, camps i estatges. Les fàbriques, sobretot, han anat augmentant molt, robant el lloc als conreus. I s'han anat extenent al voltant de Barcelona, en un radi cada vegada més ampli. L'àrea industrial de Barcelona s'ha anat extenent com una taca d'oli. Recordo quan les fàbriques van arribar a Parets. Semblava que ja no podien passar més amunt. Però anàvem errats. La taca d'oli ha progressat: Lliçà d'Avall i Lliçà d'Amunt han estat conquerides. L'enemic a posat setge a les portes del nostre poble. Però l'«estiuenca», la «turística», la «especuladora» Sta. Eulàlia ha resistit l'investida. Fins al moment, la gran indústria ha vist tancades les portes del nostre poble. Sta. Eulàlia ha fet de dic de contenció enfront de l'ona expansiva industrial. Aquest paper l'ha fet el poble sense ser-ne gaire conscient. Parlo, naturalment, entenent per «poble» tota la gent; és clar que els nostres prohoms, alguna de les nostres autoritats, els admirables traficants de pams quadrats sabien el que volien. I ho han aconseguit. Així hem pogut veure amb alegria com les fàbriques saltaven a Bigues. Nosaltres hem aconseguit quedar-nos sense.

En canvi ens hem omplert de torres, torretes, «garatjos-aixopluc» i «barraques diumengeres» (que de tot hi ha i molt). La venda del pam quadrat ha estat l'obsessió de gran part del poble des de fa uns quants anys. Per a uns quants ha estat com una mena de quiniela de catorze en solitari. De totes maneres vendre solars no és tan senzill com omplir quinielles: hi ha molts problemes i greus dificultats (que, naturalment, seran de més bon resoldre com més estreta sigui la relació, la identificació, entre

el que ha de vendre les parcelles i les autoritats... i deixem-ho córrer, que ja ens entenem). Aquesta febre urbanitzadora ha comportat també una important millora per a botiguers i companyia i un gran creixement del ram de la construcció. Estant el sector agrícola en clara decadència, gran part del jovent que deserta de la magalla va a parar a la paleta, a la brotxa o al xerrac.

No hi ha dubte que la venda de terrenys i la conseqüent riuada d'estiuejants i diumengers cap al nostre poble porta molt duros (és una «font de divises» important, com diuen els diaris i la T.V.).

Ara bé; aquí es demostra, una vegada més, que els duros són perillosos. Per a assegurar aquesta riuada d'estiuejants s'ha impedit que el poble substituís la seva font de riquesa tradicional (l'agricultura, en franca decadència) per una de nova (la indústria). Per aquest motiu cada vegada hi ha més gent que ha d'anar a guanyar-se la vida fora del poble, amb totes les dificultats que això comporta. Molts joves es veuen afectats per aquesta situació i —tenint en compte que el ram de la construcció ja deu començar a estar saturat— és previsible que en endavant n'hi haurà molts més. A l'hora de decidir si al poble hi ha d'haver fàbriques o no, cal —calia— pensar en això. Però, com passa sovint, els interessos d'una minoria han passat al davant dels interessos de la majoria. El grup que —en col·laboració amb les autoritats— s'ha dedicat a munyir la vaca de l'especulació i de l'estiueig no deu haver pensat que fent prevaldre els seus interessos molta gent —molts joves, principalment— es quedaven sense feina al poble.



Garatge ELOY

Concessionari per a Granollers i Badalona

CITROEN

